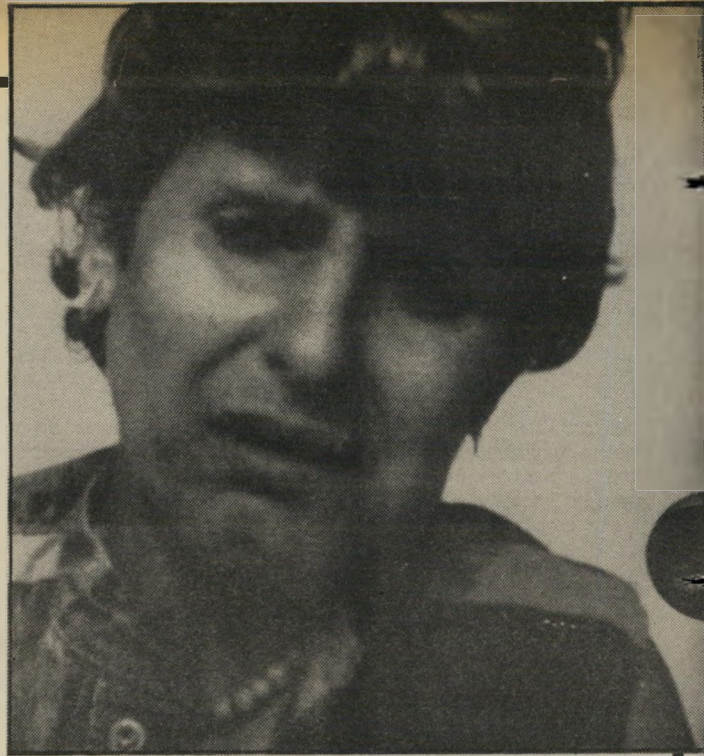

הזונה הפכה תקדים מיישפטי

בתישבע השבע בבית המישפט
זלמן שושי התגייס לעזרה

זלמן שושי בבית המישפט
1200 ש"ח ללילה

רב יותר. בתישבע, בחכמת חיים של חיה, העדיפה את הממון על פני עיסוק מייגע בשכר מייגע עוד יותר.

זונה קטנה, נמוכת יקומה, שאינה חשובה לאיש, תמיד מחזיקה בשקית ניילון, תמיד לבושה בשימלה חרשה, ערויה בתכשיטים, מאופרת בכבודות.

התקפים אפילפטיים

באחד הלילות של חודש פברואר 1983 השתנו חייה. זונה קטנה, ההולכת ומזוקנת, הפכה לתקדים מיישפטי. בשעה 21.45 היא טיילה על כביש לודיפתחתיקווה. לא בפעם הראשונה. גם לא האחרונה. מכונת פגעה בה. נגרמו לה פגיעות גוף קשות. היא הורעבה, מחוסרת הכרה, לבית החולים השרון, ומשם, בשל מצבה החמור, הוכהלה לבלינסון.

חודשיים היתה מאושפזת בבילינג' סוף מתוכם כשבועיים באבוברך הכרה מוחלט.

מתוך כתביהאישום שהגישו עורכי הרין של בתישבע נגד חברת הביטוח סלע, בה היה מבוטח הנהג הרוסי: "התובעת סובלת מאז התאונה מכאבים שונים בראשה, בגופה, פניה ואפה, סחרחורות, התנהגות מזוהר ובלתי הולמת, התקפים אפילפטיים המלווים באוברך הכרה והתכווצויות, הגבלה בתנועות כתף וראש חולשה, עייפות, חרדה ודיכאון, נרודישינה, ירידה גרדי

היא היתה נאוו, תמיד לבושה כבגדים יפים. פעם שאלתי אותה: בתישבע, מאיפה יש לך כליכך הרבה כסף, את הרי לא עובדת! תגידי את האמת, את זונה? בהתחלה היא הכחישה. אחר כך נייענעה בראש. "היה לי חבל עליה. אמרתי לה: בתישבע, תתחנני עם אחי, מאיר. הוא כן חור תם וישר. תעוררי אותו קצת וככה את בעצמך תחזירי למוטב. אבל היא לא רצתה."

פעם ניסו ללמדה מלאכתייד. ואכן, ירדוהב היו לה. היא רקמה וסרגה, תפרה ואפתה בכישרון רב. רחל גורביץ, עובדת סוציאלית: "לפני 15 שנים, כשבתישבע היתה בת 15, הייתי מוריקה שלה כמועדון לני ערות במצוקה כאלשיבי. במשך שנה אחת היא באה יוםיום למועדון, עשתה את כל עבודותהיד ברצון ובאהבה וגם הצטיינה בהן. אחרי שנה המועדון נסגר. שנים ארוכות עבדו עד ששכתי נפגשתי אותה." העבודה העתיקה ההיא הכניסה כסף

בתישבע היתה זונה קטנה, אחת מבין מאות, נבלעת ביניהן, מוצאת לה את פרנסתה בעבודה קשה, אפשר לומר: ביושר ובהגינות.

כמו כל זונה הראויה לשמה, גם היא בת למישפחת מצוקה שנפלטה מביתה בגיל צעיר, שוטטה פה ושם כשבידה שקית קטנה וארנק תפוח מכסף.

היא קנתה שמלות, פינקה את ילדי המישפחה בממתקים וצעצועים, פיזרה את כספה ברוחב לב, כמו ההיא של פליני, בלילות כביריה.

לפעמים ניסה מישהו מיקרי לשקם אותה. פעם ניסו לשרכה לגבר תם ושקט. היא לא רצתה. היא הרי ער מומית וסוערת.

תנה מורגן, מנהלת חשבונות בן עיריית חררה: "אני מכירה את בתישבע 13 שנים. יום אחד אחותי הקטנה הביאה אותה הביתה. היא אמרה שזו ילדה מיסכנה, שאין לה איפה להיות. מאז היא הפכה לבתי מישפחה. לפעמים ישנה אצל הוריי, לפעמים אצלי או אצל אחת מאחיותיי.

"מי נמצא בשטח? אתה או אני?"

את העגבניה הטריה, ולא הרקובה, אבל לצערי, הרוב לא חושבות על יום שחור. חלק מהנשים שהפכו לעגבניות רקובות פתחו חנות קוסמטיקה או פרפומריה.

במה זונות יש בתל-אביב?

0250, 300 ו-40 קוקטיילים.

אני קיבלתי נתונים אחרים.

אדוני, מי נמצא בשטח? אתה או אני?

זה נכון שעבדת במיקצוע באיזור חיפה?

בחיפה התחלתי את ההמוסטקואליות. בתל-אביב התחלתי את הזנות.

בשמלתי הצני האמריקאי ביקרו בחיפה, באת לעבוד באי?

שילי. אני לא מחליף את המיפעל שלי. בחיפה לא חסר כוח-אדם.

יש בלאי מואין במיקצוע הזה?

(השופט: כשמדובר בבני-אדם אומרים התב"ל).

מה זה התבלות?

אתה הגדרת את זה: מעבר מעגבניה טריה לעגבניה רקובה.

כן, יש התבלות מואצת.

מה הסיכונים במיקצוע?

שור, אונס, עולם תחתון, רצח. להעביר תור: מישו אחר משלם, מביא חברים שלו וכולם עולים עליי באותו מחיר. לי זה קרה על בשרי.

סמים?

אצלי לא. הנשים הזהונות לא יכולות בלי זה.

מה עם מחלות? איידס?

אדוני, אצלנו אף אחת לא חולה: כולן מגיעות לך בודה בזמן. אין פאניקה. הקליינטים מגיעים בהמוניהם. בתל-ברוך תמיד יש פקקיתנועה.

מועדונים נסגרו בגלל הפחד מאיידיס?

ברשותך, אדוני, הככשי אף-פעם לא נסגר.

(ולמן שושי: חמור-סבר ונגיש, ענה על כל השאלות כרצינות גמורה. פירצי הצחקו והגיחוכים פה ושם היו על אחריות הפורצים והמגחכים בלבד.)

חנוך פדר ויהודה דברה, עורכי-הדין של בתישבע, הזמינו לרויכהעדים את זלמן (שושי) ויגדה, כדי ש יגלה כמה מרוויחה יצאנית. כך יוכלו לחשב בדיוק מהו אוברך ההכנסה של בתישבע.

זלמן שושי, לבוש בטייטס כחולים, חולצה שחורה, מגפיים גבוהים, לבנים, עטור בתכשיטים, ממתין בן התרגשות לתור.

מיבאל בן-יאיר: עדת-ביעה

מיספר 3, מה שמך?

זלמן שושי: יסלח לי, כבוד השופט, אבל עכשיו אני

זלמן, הזומתי בתור עד. כבויק אני גבר. בלילה —

אשקרת עורכי-הדין פדר, מטעם התביעה, וחיים

גלור, מטעם ההגנה:

ירוע לך מה שברה של זונה?

יצאן משלם בין 1000 ל-1200 ש"ח ללילה.

יצאנית: 800—1000.

כמה לוקחים בשביל יחסים?

70—60 ש"ח.

יחסים מין אוראלים?

100—80 ש"ח.

מה ממוצע הגיל של נשים העוסקות

בזנות?

הזנות שלי, שבו אני חי כשטח, אני יורע שיש זונות

גם בגיל 50. פעם ראיתי זונה בת 55. אבל הקליינטים

מעדיפים יצאניות צעירות. ברשות השופט אציין ש

יצאנית מבוגרת מרוויחה רק 600—700 ש"ח ללילה.

בתל-אביב?

כל המחירים שצינתי הם כאיזור שלי. בתל-ברוך.

אתה עסוק בזה 365 ימים בשנה?

אם חסר כוח-אדם, אני לא יכול לצאת לחופשי. אם

אני רוצה ללכת לפרט טוב או להצגה טובה, אני עושה

כמה מספרים כדי לממן את הכרטיס, ואז אני לוקח לי

חופשה קצרה של כמה שעות.

אפשר לחסוך הרבה כסף מהעיסוק הזה?

לא כל אחת חוסכת. כולן יורעות שיכואו יום ויעדיפו

ואינה מבקשת דבר. תמיד שוטטה ברחובות. בעבר הצליחה להוציא את לחמה בעזרת טיולים אינסופיים וגברים נזקקים. כעת אינה מרוויחה דבר.

העובדות הסוציאליות המטפלות בה החליטו לפתוח במאבק המישפטי. הן תובעות מחברת הביטוח סלע 700 אלף דולר. זה מה שדרוש לבתישבע כדי למצוא לה קורת-גג ומטפלת צמודה, שתבטיח את נקיונה ונקיון ביתה, תדאג שתבלע בזמן את התרופות ושלא תגנוע ברעב. זה מה שהפסידה כתוצאה מכך שהפסיקה להיות מארחת של גברים.

כך הופכת בתישבע לתקדים מישפטי. זו הפעם הראשונה שזונה מבקשת פיצויים בגלל אוברך הכנסה. "חוקי-הפיצויים מגביל אותנו. אנחנו יכולות לתבוע רק 3300 שקל לחודש. זונה מרוויחה אלף שקל ללילה," אומר חנוך פדר, עורך-הדין של בתישבע. כיום שני נפתח שלב שמיעת-העדויות בבית-המישפט המחוזי בחיפה. בן פינת הלישכה יושבת בתישבע, מנעי נעת כרגליים, שותה כוס-מים. מנפנפת בידיה לעורך-הדין, שונה לגמרי מבתישבע שהיא. רק אצבעות הידיים דומות. ארוכות. והציפרניים צבועות באדום. מטופחות. כמו או.

לה ביכולת-הריכוז, ואוברך חלקי של הרין, הפרעות חמורות בראייה ובשי מיעה, אפאטיות וירידה משמעותית בכל תפקודיה האינטלקטואליים, כמו בהופעתה."

היום היא רזה וקטנה עוד יותר. שיערה צנוף ככובע-צמר בחיר, פניה מבובלים, התנהגותה לרזותית. אינה זוכרת את התאונה ואת חודשיה-האישפוז אחר-כך, אינה יודעת מה קרה לה ולמה. חיה מהיר לפה. מהיום למחר, חנה מורגן: "בפעם הראשונה כש ראיתי אותה אחרי התאונה — התן עלפתי. היא נהפכה לאדם שונה. היא רועדת, מדברת לאט, לא יכולה להסי תדר בכוחות עצמה."

אריס וינוגרד, עובדת סוציאלית במושב אליכין: "כשיצאה מבית-החור לים, ניסיתי לקלוט אותה בבית הוריה במושב. בגלל בעיותיה הקשות, וב ראשן חוסר שקט ואיי-יכולת לשמור על היגינה אישית, סילקו אותה הוריה מהבית.

"היום אין לה היכן לגור, היא משוטטת ברחובות, גרה בתחנות-אר טובוס, אינה מסוגלת לעבוד, הדויה על-ידי הבית והחברה." "הלילה ישנתי בתחנה המרכזית בפתח-תיקווה," אומרת בתישבע, וקור לה אדיש. היא אינה כועסת על איש.